

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 9C/247/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513211091
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2018:2513211091.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Dominikou Horváthovou v spore žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 125, - eur a nemajetkovej ujmy 385,40 eur, takto

rozhodol:

- I. Súd mení uznesenie č. k. 9C/247/2013 - 64 zo dňa 27.04.2015 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania, **z a m i e t a**.
- II. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žalovanej súd náhradu trov konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Skalica dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú k náhrade majetkovej škody v sume 125,-- eur a nemajetkovej ujmy v sume 385,40 eur. Súčasne sa žalobca domáhal náhrady trov konania.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Skalica zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Z uvedeného dôvodu žalobca požadoval, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Skalica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Žalobca ďalej poukazuje, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Skalica a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.08.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca ďalej tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda, ktorú si žalobca v žalobe vyčíslil pozostávala z celkovej sumy 125,-- eur. Náhradu nemajetkovej ujmy si žalobca uplatňuje z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 385,40 eur za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

3. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 18.11.2014 žalobca žiadal prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov sp.zn. 7C/6/2010. Predmetom konania na Okresnom súde Prešov je uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej porušením práva Európskej únie žalovanou (Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) žalobcovi (obchodná spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o.). Škody sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní o vymoženie peňažného plnenia na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013, č. k. 7C/6/2010 - 269 rozhodol o prerušení konania podľa vtedy účinného § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), a to až do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli navrhnuté zo strany žalovaného. Podľa názoru žalobcu malo zodpovedanie prejudiciálnych otázok v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn.7C/6/2010 význam aj pre toto konanie, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má zásadný význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

4. Uznesením č. k. 9C/247/2013 - 64 zo dňa 27.04.2015 súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

5. Podaním, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 19.05.2015 voči uvedenému rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná, ktorá poukázala, že má záujem na rovnakom rozhodovaní Okresnému súdu Piešťany o návrhoch žalobcu na prerušenie súdnych konaní, kde poukazuje na uznesenie Okresného súdu Piešťany č. k. 14C/202/2013 - 90 zo dňa 16.01.2015, ktorým bol obdobný návrh žalobcu na prerušenie konania zamietnutý.

6. K žalobe sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá okrem iného poukázala na zmätočnosť podania, kde uvádza, že v žalobách uplatnených hromadne žalobcom sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, pričom ďalej uvádza, že žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä však odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná ďalej poukazuje, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody, nakoľko žalobca si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu a v druhom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalovaná ďalej uviedla k podmienke uplatnenia nároku na súde odvolávajúc sa na § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v zmysle ktorého, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalovaná súdu uviedla, že napriek výzve na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie (dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a ohrozenie práv zánikom povinného, stratu kontaktu s povinným a pod.) a nedokázal uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne

prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcim v údajom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie, pričom žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky nepredložil. Súčasne žalovaná poukázala, že samotná prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, pričom poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Astrucum C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Žalovaná ďalej uviedla, že samotné nedodržanie stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 16/02, v ktorom ústavný súd konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Čo sa týka existencie prieťahov v konaní, žalovaná uviedla, že žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR (ÚS 476/2012 - 12). Žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní a vzniesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). K materiálnej škode žalovaná uviedla, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. K nemajetkovej ujme žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcom priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy. K príčinnej súvislosti žalovaná uviedla, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si žalobca uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody, považuje žalovaná žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby sú žalobu proti žalovanej v celom rozsahu zamietol.

7. Krajský súd v Trnave uznesením rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Skalica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Piešťany, ktorému vec napadla pod sp. zn. 9 C 369/2012. Okresný súd Piešťany uznesením zo dňa 15.09.2013 sp. zn. 9 C/369/2012 - 69 návrhy pôvodne vedené na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 300/2012 až 3 C 435/2012, vylúčil na samostatné konania.

8. Súd nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, pričom po vyvolaní veci zistil, že sa nedostavili strany sporu, ktoré svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnili. Súd preto rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti strán sporu, nakoľko ich účasť na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutnú a otvoril pojednávanie (§ 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“). Žalobca v rámci ospravedlnenia jeho neúčasti na pojednávaní uviedol, že si nechal znaleckým

posudkom Ekonomickej univerzity v Bratislave vyhotoviť znalecký posudok č. 1/2014 (založený v Spr. 284/14 tunajšieho súdu), preukazujúci výšku majetkovej škody, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.

9. Uznesením č. k. 9C/247/2013 - 64 zo dňa 27.04.2015 súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Podaním, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 19.05.2015 voči uvedenému rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná, ktorá poukázala, že má záujem na rovnakom rozhodovaní Okresnému súdu Piešťany o návrhoch žalobcu na prerušenie súdnych konaní, kde poukazuje na uznesenie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/202/2013 - 90 zo dňa 16.01.2015, ktorým bol obdobný návrh žalobcu na prerušenie konania zamietnutý. Z vyššie uvedeného dôvodu bolo potrebné sa vysporiadať s odvolaním podaným žalovanou voči predmetnému rozhodnutiu o prerušení konania.

10. Podľa § 376 CSP, autoremedúra, ak bolo podané odvolanie proti uzneseniu, súd prvej inštancie môže uznesenie zrušiť, ak odvolaniu v celom rozsahu vyhovie a z uznesenia nenadobudla doposiaľ práva iná osoba ako odvolateľ.

11. Súd dospel k záveru, že zodpovedanie podaných prejudiciálnych otázok v rámci konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-168/15, v dôsledku čoho bolo prerušené konanie vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, nie je objektívne spôsobilé mať vplyv na rozhodnutie v tejto veci. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/6/2010 ide o nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú povinnému výkonom exekúcie tým, že exekučný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Prejudiciálne otázky, ktoré v tejto súvislosti položil Okresný súd Prešov Súdnemu dvoru EÚ, sa týkali podmienok vzniku zodpovednosti členského štátu na účely žiadosti o náhradu škody spôsobenej jednotlivcom v dôsledku porušenia práva Únie zo strany vnútroštátneho súdu, v súvislosti s núteným výkonom rozhodcovského rozhodnutia, ktorý vyplynul z uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Na základe uvedeného súd zistil, že nebol daný dôvod na prerušenie tohto konania podľa vtedy účinného § 109 odsek 2 písmeno c) OSP (porovnaj uznesenie KS v Trnave sp. zn. 26Co/179/2015, uznesenie KS v Nitre sp. zn. 11Co/145/2015, uznesenie KS v Trenčíne sp. zn. 6Co/665/2015). Súd preto s použitím § 376 CSP o odvolaní proti uzneseniu č. k. 9C/247/2013 - 64 zo dňa 27.04.2015 rozhodol tak, že odvolaniu žalovaného v celom rozsahu vyhovel a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

12. Súd vykonal dokazovanie listinami: uznesením č. k. 9C/369/2012 - 69 zo dňa 15.09.2013, žalobou zo dňa 17.09.2012, uznesením č. k. 3C/299/2012 - 8 zo dňa 30.10.2012, doplnením rovnopisu zo dňa 17.12.2012, žalobou na plnenie zo dňa 17.12.2012, odpoveďou na výzvu zo dňa 03.11.2014, návrhom na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014, uznesením č. k. 7C/6/2010 - 269 zo dňa 07.10.2010, fotokópiou ex. spisu 3Er/106/2010, uznesením č. k. 9C/247/2013 - 64 zo dňa 27.04.2015, odvolaním oprávneného zo dňa 18.05.2015, uznesením č. k. 9C/247/2013 - 88 zo dňa 04.04.2018, vyjadrením sa k žalobe a podstatným oboznámením sa s exekučným spisom sp. zn. 3Er/106/2010, a to žiadosťou o udelenie poverenie zo dňa 27.01.2010 (súdu doručená dňa 01.02.2010), Zápisnicou spísanou pred súdnym exekútorom a Návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 19.01.2010, Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 23.11.2009, uznesením č. k. 3Er/106/2010 - 13 zo dňa 02.06.2010, odvolaním oprávneného zo dňa 17.06.2010, uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9CoE/217/2010 - 37 zo dňa 31.05.2011, uznesením č. k. 3Er/106/2010 - 43 zo dňa 18.08.2011.

13. Z pripojeného exekučného spisu spisová značka 3Er/106/2010 mal súd za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu Skalica doručená dňa 01.02.2010, pričom zo žiadosti súdneho exekútora vyplýva, že ten požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 19344/09, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a. s. dňa 23.11.2009 a ktorý sa stal právoplatným dňa 04.01.2010 a vykonateľným dňa 07.01.2010 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 19.01.2010 vo veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o, IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: W.. Výzvou zo dňa 02.03.2010 súd vyzval oprávneného o predloženie úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania súčasne so všeobecnými obchodnými podmienkami a predloženie vyjadrenia sa k poskytnutému úveru t. j. v akej výške bol úver poskytnutý a v akej čerpaný. Uznesením č. k. 3Er/106/2010 - 13 zo dňa 02.06.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uvedenému rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie, ktoré následné oprávnený zobral späť. Krajský súd uznesením č. k. 9CoE/217/2010 - 37 zo dňa 31.05.2010 odvolacie konanie zastavil. Uznesením č. k. 3Er/106/2010 - 43 zo dňa 18.09.2011 súd exekučné konanie zastavil.

14. Pokiaľ ide o posúdenie žaloby žalobcu, súd vychádzal z jeho obsahu. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu („iura novit curia“).

15. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Podľa § 5 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

17. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

18. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

19. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

21. Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

22. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

23. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

24. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

25. Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

26. Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a

neustranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

27. Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

28. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t. j. notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

29. Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

30. Nakoľko žalovaná namietala, že žaloba bola podaná predčasne, súd prvej inštancie sa najprv vysporiadal s touto námietkou. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená 23.04.2012. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby (27.09.2012) nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania, a preto má súd prvej inštancie za to, že táto námietka žalovanej nie je vzhľadom na uvedené dôvodná. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany žalovanej uspokojený nebol.

31. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (alebo nezákonným rozhodnutím) a škodou.

32. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009.

33. V danom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané, že exekučný súd obdržal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 01.02.2010. Výzvou zo dňa 02.03.2010 súd vyzval oprávneného o predloženie úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania súčasne so všeobecnými obchodnými podmienkami a vyjadrenie sa k poskytnutému úveru t. j. v akej výške bol úver poskytnutý a v akej čerpaný. Uznesením č. k 3Er/106/2010 - 13 zo dňa 02.06.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený, ktoré následne zobral späť. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9CoE/217/2010 - 37 zo dňa 31.05.2010 odvolacie konanie zastavil.

34. Z vyššieho uvedeného vyplýva, že v predmetnej exekučnej veci začalo exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku za účinnosti zákona, ktorý určoval zákonnú lehotu na udelenie poverenia. Exekučné tituly boli v čase začatia exekučného konania označené ako vykonateľné

rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 01.06.2011 uskutočnenou zákonom č. 102/2011 Z. z.. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d) svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2010 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, zákonná lehota 15 dní platila iba vtedy, ak súd udelí poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie; na rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, zákon žiadnu zákonnú lehotu neustanovoval ani nestanovuje. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/1010/2015 zo dňa 18.01.2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že z citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku musí byť každému celkom zjavné práve to, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí, lehota ustanovená nie je. Takýto odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore, či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie, si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu). Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom.

35. Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 24/04). V danom prípade preto nemožno konštatovať, že k nesprávnemu úradnému postupu súdu došlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

36. Čo sa týka prietahov v konaní, otázku či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (prietahy v konaní tvrdil žalobca), je kompetentný preskúmať len Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z.z.). Rozhodnutie Ústavného súdu žalobca nepredložil a na toto sa vo svojej žalobe ani neodvolával. Takýto výklad vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.05.2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012, v zmysle ktorého v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu, pozn.) sa otvára priestor na to, aby sťažovateľka podala v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o ktorej sú oprávnené a aj povinné rozhodnúť vecne a miestne príslušné všeobecné súdy

(pozn. súdu: jednalo sa najmä o exekúcie z toho istého obdobia ako v danom prípade). Ústavný súd tu vyslovil názor, že až po konštatovaní porušenia základných práv čl. 48 ods. 2 ústavy sa otvára možnosť podať predmetnú žalobu. Navyše, ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. US 57/01, I. US 46/01).

37. V súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom súd prvej inštancie len v krátkosti ešte dopĺňa, že nie je preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, resp. nemajetkovou ujmom ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu (ktorý súd v danom prípade nezistil), nevznikla by ani škoda, ani nemajetková ujma. Nezákonné rozhodnutie je akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Právo na náhradu škody možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Priznanie náhrady škody nie je podmienené úspešnosťou opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktoré sa neskôr stalo nezákonným (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.08.2009 sp. zn. 31 Cdo 3489/2007).

38. Je však nepochybné, že § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. umožňuje výnimku z obligatórnej povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov podľa osobitného predpisu. Zákonodarcia tým chcel umožniť v prípadoch hodných osobitného zreteľa uplatňovanie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (pri splnení ostatných predpokladov) aj takým poškodeným, ktorí podmienku podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu nespĺnili (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.04.2010 sp. zn. 5 Cdo 171/2009). To, čo treba chápať pod pojmom prípady hodné osobitného zreteľa, je v danom prípade na posúdení súdu. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že žalobca (oprávnený) nepodal v rámci exekučného konania riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. V konaní nebolo preukázané, že by existovalo rozhodnutie, ktorým bolo toto uznesenie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Prípady hodné osobitného zreteľa žalobca ani netvrdil. Pre úplnosť však súd prvej inštancie ešte uvádza, že vo všeobecnosti možno ustáliť, že by muselo ísť o prípady, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie (na strane účastníka: náhla nevyhnutná hospitalizácia, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti, na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal napr. nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku a pod.). Tu treba ale uviesť, že aj keď poškodený nevyužije možnosť podať odvolanie, môže sa domáhať náhrady škody, ale len za podmienky, že rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zmenené alebo zrušené (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.06.2010, sp. zn. 1 Cdo 43/2009).

39. K ďalším tvrdeniam namietaným žalobcom súd zaujal nasledovné stanovisko: Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. V danom prípade žalobca právomoc súdu v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta mu, že v rozpore so zákonom preskúmal rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, na čo nemal právomoc. Namieťa tak, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku, ktorú žalobca uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdu (právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založil svoje rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4 Cdo 11/2012). V prejednávanej veci je nepochybné, že súd rozhodoval vo veci, ktorá patrí do jeho právomoci. Prekážka rozsúdenej veci (*rei iudicatae*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutočných tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či

neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných strán sporu, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o, IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: W., kde exekučným titulom bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 19344/09, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a. s. dňa 23.11.2009 a ktorý sa stal právoplatný dňa 04.01.2010 a vykonateľný dňa 07.01.2010 a zápisnice spisanej pred súdnym exekútorom dňa 19.01.2010 nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté.

40. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní.

41. Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej. V nadväznosti na uvedené je treba poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27.01.2007, sp. zn. 3 Cdo 164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

42. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdu ani nezákonné rozhodnutie súdu. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu bolo nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok (v krátkosti sa súd vyššie vyjadril aj k príčinnej súvislosti). Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Ďalšími predpokladmi zodpovednosti za škodu sa už preto nezaoberal (pozn.: predpokladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je preukázanie vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie /v danom prípade toto preukázané nebolo/ a až po jeho spoľahlivom zistení môže súd na návrh účastníka skúmať splnenie predpokladov aj pre prípadné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch). Rozhodnutie súdu prvej inštancie v danej veci je aj v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou totožného žalobcu v obdobných veciach, na ktoré poukazovala aj žalovaná v písomnom podaní pred pojednávaním.

43. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej súd prvej inštancie uvádza nasledovné: premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už nezaoberal.

44. Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán sporu, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

45. Žalobca vo svojej žalobe žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitimným rozsudkom. K tomu súd prvej inštancie uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre rozhodnutie medzitimným rozsudkom, môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu strán sporu. Ak súd návrhu strany sporu na vydanie medzitimného rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

46. Čo sa týka vyjadrenia žalobcu, ktorý poukazoval na znalecký posudok č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave, súd prvej inštancie dokazovanie týmto znaleckým posudkom nevykoval, nakoľko by išlo o dokazovanie nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto súdneho konania, nakoľko nebola splnená ani len prvá z troch podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup. Akékoľvek ďalšie dokazovanie o príčinnej súvislosti, ako aj o výške škody by tak bolo nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto konania v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 CSP v spojení s § 157 ods. 1 CSP).

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

49. Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

50. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a čl. 17 CSP tak, že síce úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ale nakoľko zo spisu nevyplýva, že by žalovanej akékoľvek trovy vznikli, náhradu trov konania voči žalobcovi jej nepriznal s prihliadnutím na čl. 17 CSP.

Poučenie:

Proti výroku I. rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti výroku II. a III. rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.